

[Elsa-Mærte Ross.]

Jeg synes, det måtte være af betydning for en langsigtet tilrettelæggelse af det almennyttige byggeri at vide, at kvotaen kunne udvides som foreslået, men dette er blevet afvist af socialdemokratiet.

Et af hr. Kaj Andresens argumenter er, at man gennem hans forslag ville kunne forbeholde et større antal lejligheder for udsanerede. Men det er vel et spørgsmål, hvor hurtigt der ud over de ekstra 1.000 lejligheder til udsanerede vil blive behov for så store genhusinger, da Københavns kommune jo stadig bibeholder den ordning, at 25 pct. af det rentesikrede byggeri i omegnskommunerne forbeholdes saneringsramte fra København. Denne kvota har desværre ikke været brugt fuldt ud til formålet, men det må tages med, når man vil opgøre antallet af genhusningsmuligheder. Yderligere synes det at være tanken, at man ud over de 22 kommuner i hovedstadsområdet også vil benytte genhusningsmuligheder i Frederiksborg og Roskilde amter.

Som nævnt af boligministeren under første behandling skulle ca. halvdelen af de 12.000 rentesikrede boliger opføres i hovedstadsområdet, men fordelingsnormen blev ikke opretholdt, da der ikke forelå tilstrækkelig mange totalprojekter. Forhåbentlig vil der kunne trækkes noget mere byggeri til området, og det vil jo også hjælpe på genhusningsmuligheder for saneringsramte. Skulle det vise sig, at genhusningen ikke kan holde trit med saneringsaktiviteten, kan spørgsmålet atter tages op her i folketinget.

Yderligere skal jeg henvise til bemærkningerne, hvor der gøres opmærksom på, at boligministeren får hjemmel til med tilslutning fra finansudvalget at yde statsgaranti og rentesikring til almennyttigt byggeri ud over de normale rammer, hvis det er påkrævet for at sikre et byggeri af tilstrækkeligt omfang. På nuværende tidspunkt må man også tage de øgede økonomiske forpligtelser i betragtning, som en forhøjelse af rentesikret byggeri vil medføre for staten.

Udvalget har fået oplyst, at der inden for samme almennyttige boligselskab under visse betingelser vil blive tilladt bytning mellem to lejligheder. Det er naturligvis en

fornuftig bestemmelse, men den løser ikke spørgsmålet om at sikre lejere i almindelighed en friere adgang til bytning af lejligheder, som kunne fremme bevægeligheden på hele boligmarkedet og muliggøre, at f. eks. afstanden mellem bolig og arbejdssted blev mere hensigtsmæssig, end det nu ofte er tilfældet. Vi ved, at der mellem Grundejernes Landsforbund og Lejernes Landsorganisation foregår forhandlinger om en aftale om bytteren. Flertallet har derfor ment, at det var rigtigst at udsætte behandlingen af dette spørgsmål til næste samling, idet det har et måske urealistisk håb om, at der i mellemtiden skulle være opnået en aftale mellem de 2 organisationer, som så kunne indgå i vore overvejelser og beslutninger. Derfor kan det radikale venstre ikke gå ind for det af socialdemokratiet og SF stillede ændringsforslag om bytteren. Vi mener også, at det må være rimeligt at drøfte de andre forslag angående betingelser for bytning af lejligheder, som har været rejst i udvalget, men ikke er blevet drøftet til ende.

I forbindelse med spørgsmålet om modernisering har udvalget drøftet muligheden for, at boliganvisningen sammen med de nye erstatningsboligudvalg kunne medvirke til, at lejere, der har vanskeligt ved at udrede lejen efter moderniseringen, opnåede andre boliger, der passede til deres økonomi. Udvalget vil arbejde videre med eventuelle andre foranstaltninger, som kan modvirke de vanskeligheder, som lejere kan komme ud for i forbindelse med lejeforhøjelser som følge af forbedringer. Da vi gerne vil have standarden i boligmassen hævet og umuligt kan gøre det udelukkende ved nybyggeri, må vi være interesseret i en modernisering af den del af boligmassen, som skal bevares inden for en vis årrække. Hvis man gik ind for SF's ændringsforslag, ville man sætte for snævre grænser for omfanget af moderniseringer. Det forekommer mig også, at ministerens forslag til § 13, hvorefter henholdsvis huslejenævn og moderniseringsnævn kommer ind i billedet med hensyn til lejeforhøjelsens størrelse, må være en rimelig garanti for lejerne. Skulle det vise sig ikke at være tilstrækkeligt, kan vi tage sagen op igen. Jeg går ud fra, at hr. Arne Larsens ændringsforslag er tænkt som en beskyttelsesforanstaltning for lejere med